

Jan Paweł II

"Patrzcie na gwiazdę, wzywajcie Maryję" : 50. rocznica objawień w Banneux (22 VIII 1999) : (Watykan, 31 lipca 1999)

Salvatoris Mater 2/1, 317-318

2000

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

50. rocznica objawień w Banneux (22 VIII 1999)¹⁹.
(Watykan, 31 lipca 1999)

„Patrzcie na gwiazdę, wzywajcie Maryję”

[...]

[803] 3. Kontemplując Maryję Dziewicę, wierni odkrywają cuda, jakie Bóg uczynił dla Swojej pokornej służebnicy i widzą w Niej, Matce Kościoła i Królowej Niebios, zapowiedź tego, do czego wzywana jest ludzkość dzięki łasce zbawienia ofiarowanej nam przez śmierć i zmartwychwstanie Zbawiciela.

Wierni, którzy naśladowują przykład Maryi, podejmują pewną drogę modlitwy i chrześcijańskiego życia, z Nią odkrywają łaskawość Ojca, który troszczy się o wszystkich ludzi, a szczególnie o ubogich, maluczkich i cierpiących. Możemy zatem powtarzać z Maryją Jej pieśń dziękczynną: „Bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej. Oto bowiem błogosławić mnie będą odtąd wszystkie pokolenia” (Łk 1, 48).

4. Każda pielgrzymka jest okresem szczególnym w duchowym życiu chrześcijanina, który odkrywa moc modlitwy, jednoczy ludzi i jest źródłem świadectwa, jakie każdy ma dawać, oraz jego misji. Razem z Maryją stajemy się pokornymi dziećmi w rękach Pana, prosząc o przebaczenie nam win i odnajdując radość dzieci Bożych, które wiedzą, że są nieskończenie kochane, wobec czego odczuwają głębokie pragnienie nawrócenia.

Kimkolwiek jesteście, mówił św. Bernard, „kiedy otoczą was wichury pokusy, kiedy pojawiają się przed wami skały nieszczęścia, patrzcie na gwiazdę, wzywajcie Maryję”. „Jeśli, ugiętych pod ciężarem grzechu, wstydzących się plam na sumieniu, zaczyna was pożerać smutek i pokusa oddania się rozpaczy, myślcie o Maryi. W niebezpieczeństwie, rozterkach i zwątpieniu, myślcie o Maryi, wzywajcie Maryję. Niech Jej imię nigdy nie znika z waszych ust i serc. I aby móc uzyskać Jej wstawiennictwo, nie traćcie z oczu Jej przykładu”. Bądźcie pewni, że „idąc za Nią, nie zginiacie, prosząc Ją, nie poznacie rozpaczy” (II *Homilia na temat słów Ewangelii „Anioł Gabriel został posłany”*). Powracając do codziennego życia, wierni uzyskują łaskę odnowionej ufności. Są bardziej uważni na słowo Boże i odpowiedzialność, jaką obdarzył ich sakrament chrztu świętego. Poza tym chętniej rozpoznają znaki Boże w życiowej wędrówce.

5. Objawienia z Banneux zapraszają chrześcijan do zadania sobie pytania o tajemnicę cierpienia, którego znaczenie wpisane jest w tajemnicę Krzyża Pańskiego. W obliczu cierpienia, którego nie można wyjaśnić z ludzkiego punktu widzenia, wierzący spontanicznie zwraca się ku Bogu, bo tylko On może mu pomóc w zniesieniu i przeżyciu tego cierpienia,

¹⁹ „La triaccia” 20(1999) nr 7-8, 803-804.

oraz tylko On umacnia nadzieję na zbawienie i wieczne szczęście. W sposób szczególny, z czułością i z miłością, Bóg obecny jest w każdej osobie dotkniętej chorobą, ponieważ porusza Go to, czym żyje Jego umiłowany lud i pragnie nieść mu ulgę i pocieszenie. „Pan mówił: «Dosyć napatrzyłem się na udrękę ludu mego (...) i nasłuchałem się narzekań jego (...); znam więc jego uciemiężenie. Zstąpiłem, aby go wyrwać (...) i wyprowadzić z tej ziemi do ziemi żyznej i przestronnej»” (Wj 3, 7-8). Jak stwierdziłem w Encyklice *Salvifici doloris*, każdy, kto ofiarowuje swoje cierpienie, daje cudowny wkład w uniesienie świata ku Bogu, i włącza się w sposób szczególny w dzieło naszego Odkupienia (por. nr 19). A zatem w sposób szczególny łączy się z Chrystusem Zbawcą.

6. Polecam Bogu także tych mężczyzn i kobiety, których misją jest opieka nad braćmi, ich pielęgnowanie i pełne współczucia towarzyszenie w bolesnych doświadczeniach fizycznych i duchowych; są to kapelani w szpitalach i domach opieki oraz wszyscy ci, którzy odwiedzają chorych i osoby starsze. Idąc za przykładem Miłosiernego Samarytana, są oni w pewnym sensie kochającą ręką Pana, wyciągniętą do tych, którzy cierpią na ciele i w sercu; udowadniają im, że żadna próba nie może unicestwić ich godności dzieci Bożych (por. tamże, nr 28-30). Oby mogli niestrudzenie kontynuować swoją misję, przypominając w ten sposób światu, że każde ludzkie życie, od jego początku do naturalnego końca, jest w oczach Boga bezcenne! [...]

Orędzie Jana Pawła II
na XXXVII Światowy Dzień Modlitw o Powołania
2000 roku²⁰.
(Watykan, 30 września 1999)

Eucharystia źródłem wszelkiego powołania i posług w Kościele

[...]

[6] 5. Modlitwa

Panno Maryjo, pokorna Córko Najwyższego,
w Tobie spełniła się w przedziwny sposób
tajemnica Bożego powołania.

Ty jesteś obrazem tego, czego Bóg dokonuje
w człowieku, który Mu zaufa;
w Tobie wolność Stwórcy
ukazała w pełni wolność stworzenia.

²⁰ „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.) 21(2000) nr 2, 6.